

Sygn. akt. IV Ka 243/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Kędziński

Protokolant sekr. sądowy Mateusz Pokora

przy udziale -----

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2019 roku

sprawy **S. B.** s. A. i T., ur. (...) w W.

obwinionego z art. 94 § 1 k.w. w zw. z art.6 ust.1 pkt 6 Ustawy o kierujących pojazdami

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 12 grudnia 2018 roku sygn. akt IV W 349/18

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczony wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obniża do 6 (sześciu) miesięcy;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go zryczałtowanymi kosztami postępowania odwoławczego w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt **IV Ka 243/19**

UZASADNIENIE

S. B. obwiniony został o to, że w dniu 13 maja 2018r. ok. godz.16:35 w B. na ul. (...), na drodze publicznej, prowadził pojazd marki (...) nr rej. (...), nie posiadając do tego uprawnień. Czynem swoim naruszył obowiązujące przepisy prawne, tj. o czyn z art.94§1 kw w zw. z art.6 ust.1 pkt 6 ustawy o kierujących pojazdami.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2018r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy obwinionego S. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia z art.94§1 kw i za to na podstawie art.94§1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 zł; na podstawie art.94§3 kw i art.29§1 i 2 kw orzekł wobec S. B. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku; na podstawie art.624§1 kpk w zw. z art.121§1 kpw zwolnił obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionego.

Na podstawie art.109 kpsw w zw. z art.425§2 kpk zaskarżył powyższy wyrok w części, tj. w pkt 2 (tj. zastosowanie środka karnego – prowadzenia pojazdów). Na podstawie art.438 pkt 3, 4 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, że konieczne jest orzeczenie wobec obwinionego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku, podczas gdy wedle

zgromadzonego materiału dowodowego, wynika że obwiniony usiadł za kierownicę pod wpływem nagłej sytuacji, kierująca pojazdem J. B. gorzej się poczuła i nie była w stanie prowadzić auta, nadto sąd nie uwzględnił, że obwiniony przyznał się do zarzucanego mu wykroczenia, nie utrudniał postępowania karnego, nie był karany za wykroczenia, nie był w stanie po użyciu alkoholu, co w konsekwencji spowodowało rażąco surowość orzeczonego środka karnego.

Z uwagi na powyższe, skarżący wniósł o zmianę wyroku I instancji w pkt 2 poprzez uchylenie zakazu prowadzenia pojazdów ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Z ostrożności procesowej, w sytuacji gdyby sąd uznał, że konieczne jest orzeczenie tego środka karnego, zarzucił rażąco surowość orzeczonego środka karnego i w związku z powyższym wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie zakazu prowadzenia samochodów osobowych na 6 miesięcy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy obwinionego jest częściowo zasadna, a to w części dotyczącej wysokości orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec obwinionego.

W pierwszym rzędzie Sąd Okręgowy pragnie stwierdzić, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując następnie zgodnej z wszelkimi wymogami i zasadami procesowymi oceny całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności nie przekraczając zasady swobodnej oceny przeprowadzonych dowodów, chronionej treścią art.7 kpk, z których to dowodów wyprowadził prawidłowe, logiczne wnioski.

Rozważania Sądu Rejonowego znalazły swe odbicie w logicznych i przekonujących wywodach zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Podzielając zawartą tamże argumentację, Sąd Okręgowy w pełni się do niej odwołuje, nie dostrzegając potrzeby ponownego jej przytaczania. W konsekwencji wina obwinionego nie może budzić wątpliwości.

Odnosząc się natomiast wprost do zarzutu apelacyjnego obrońcy obwinionego kwestionującego orzeczenie wobec obwinionego środka karnego a co najmniej jego wysokość, należy stwierdzić, co następuje:

Sąd I instancji przeprowadził wszelkie te dowody, które leżały u podstaw orzeczenia w przedmiocie środka karnego względem obwinionego, a swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił.

Sąd odwoławczy stanowisko to podziela tylko w części.

Należy zauważyć też, iż kodeks wykroczeń nie obliguje do orzekania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w każdej sytuacji popełnienia wykroczenia z art.94§1 kw. Oznacza to, że organowi procesowemu pozostawia ocenę co do stopnia naruszenia przepisów ruchu drogowego, stopnia zagrożenia dla innych użytkowników ruchu, oceny osoby sprawcy zwłaszcza w aspekcie częstotliwości popełnianych wykroczeń tego typu.

Sąd odwoławczy podziela pogląd Sądu I instancji, iż zasadnym było orzeczenie wobec obwinionego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W niniejszej sprawie należy mieć na uwadze te okoliczności sprawy, szczegółowo wskazane w uzasadnieniu wyroku Sądu, a które dotyczą wagi okoliczności obciążających: kierowania pojazdem w godzinach dużego natężenia ruchu, w miejscu gdzie ten ruch jest duży i przewożenie pasażera. Dlatego też brak jest racjonalnych przesłanek do uznania niezasadności orzekania zakazu w jakimkolwiek zakresie, by orzeczenie w tej części wymagało korekty przez sąd odwoławczy.

Z drugiej jednak strony sąd odwoławczy nie podziela poglądu jakoby zasadnym było orzeczenie wobec tego obwinionego środka karnego – zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w rozmiarze roku. Obwiniony nie popełnił bowiem wykroczenia, którego okoliczności byłyby drastyczne, nie doszło wprost do zagrożenia dla bezpieczeństwa innych użytkowników ruchu oraz by okazał rażące lekceważenie dla zasad ruchu drogowego. Niewątpliwie naruszył przepisy ruchu drogowego, ale wynika to z samego faktu popełnienia wykroczenia. Obwiniony bowiem nie posiadając stosownego dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdem mechanicznym kierował

nim na drodze publicznej. Brak jest natomiast dowodów by istniało realne zagrożenie w ruchu, by zagrażał innym użytkownikom na drodze.

Należy mieć też na uwadze fakt, że jak przyjął w swoich ustaleniach Sąd Rejonowy motywem działania obwinionego, zajęcia miejsca za kierownicą samochodu było złe samopoczucie jego znajomej. Okoliczność ta choć dostrzeżona przez Sąd to nie została należyście oceniona.

Powyższe powoduje, że 6 - miesięczny okres eliminacji obwinionego z ruchu drogowego jest wystarczającym dla zapewnienia bezpieczeństwa innym jego użytkownikom.

W ocenie Sądu Odwoławczego zatem środek karny w wysokości właśnie 6 – miesięcy, należy uznać za spełniający cele określone ustawą, uwzględniający we właściwy sposób całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych niniejszej sprawy, spełniający w szczególności swą funkcję wychowawczą, a także spełniający właściwie swą rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uchodzący przy tym w odczuciu społecznym za karę sprawiedliwą.

Mając na uwadze powyższą argumentację, orzeczono jak w sentencji wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art.119 kpw w zw. z art.636§1 kpk.